

GRÖB LANKÓ

Boldog ünnepet!

Sürög, forog a város népe
Ünnepi vásár közepett:
Holnap lesz Krisztus születése. —
Kivánok boldog ünnepet!

»Szép, boldog ünnepet kívánok!«
Ez járja most az ajkakon,
A merre fordulsz, rád kívánnak
»Szép, boldog ünnepet« vakon.

És köszönöd, adod is vissza,
S arra nem is gondolsz talán:
Kinek a kívánsága tiszta,
Vajh ki kívánja igazán?

Dr. Muki.

Feljelős szerkesztő:

Dr. MUKI.

A „Pécsi Figyelő“ ingyenes melléklete.

Rezorvista Varga levele.

— Fírer ur Takácshoz. —

Mer hogy disznót pörzsöltünk az filikeny zsidó portáján, eszembe jutott kigyelmed is jó abriktuló mesterem, édes fírer apám. Olyan szalonnája volt annak az disznónak, mint Mányik Franczinak: tudja apám, akit kapitány ur Kebekk kompania szakácsnak tett meg. Ott ógott mögött környezetünkbe az filikeny zsidó fia is, aki einszaczczos rezorbista vót s most noszajtották haza. Hogy négykézlább masszék a boldogsága után! olyan büszke vót az rongyos nyolcz hetire az a nyesett képü sirmancz, mintha ő lett volna valamikor az genyerális ur kutya mosója. Járt az biletára formálódott szája, mintha csak az feleségem nyelvit vette volna ki olesó pinzen interesre.

Csak azt hajtogatta, hogy ük, meg ük, hogy mit csináltak ük az temető melletti gyöpön, az Mecsekön, meg másutt is, na!

— Ü is csinált valamit? — kérdeztem tőle.

Akkor aztán kivágta azt a deszka alkatu mellett s még az könyve is lecsordult mikor pötyögte:

— Szenvedtünk Varga, sokat szenvedtünk.

Az kis kését neki! gondultam, mi vót legyen az a nagy szenvedésük? Talántán hogy egy kicsit többet nidereztek a kölletinél, vagy peig a knittülés vót sok, ha az menázi kevé?

No, mondta, amit itt elesplikáltam, minden megvót. Egy rongyos übungsmarsot tettek, akkor hétrét nyílalott az dereka. Mer szenvedtek, sokat szenvedtek nyolcz hét alatt az jámborok.

— Kevés szenvedés vót az a szenvedés, Jákób, szóltam oda a gyerekeknek, hanem hát ismeri e az kapitány ur Kebekk öt ujját?

Nézett az gyerek, mint az bunda, mikoron nem érti az horni szót: aztán mondta, hogy azt nem esméri.

— No rózsavesszőm, Jákób, akkor nem is szenvedtél te, ha urféle is maga, mer ide pillants angyalom, én még mostam is itt, itt az én képestelemen viselem annak az öt ujjnak a nyomát.

Hogy az mennybéli ég harmatozza meg őket valami jó fajtaju vitriolissal!

Ne szóljon meg azér, hogy így elkeseredtem, mer ha disznót pörzsölünk, mindig eszembe jut kigyelmed is jó abriktuló mesterem, édes fírer apám.

Andreás Varga,
maga keze Nagy-Écsről.

Hidegvér.

Fogalmazó (estélyen egy hölgyhöz): Asszonyom, szabad kérnem a legközelebbi keringőt?

Hölgy: Uram, én a miniszter neje vagyok.

Fogalmazó: Pardon, akkor egy titkári állást kérek.

A zsugori.

*Rongálja a szél a házát,
Zörög, csörög az ablakja,
Míg ő maga szobájában
Pénzét féltve olvasgatja.*

*Egész télen nem fűttet be,
Nem eszik mást, mint kenyeret,
S borzasztóan káromkodik,
Ha pár »tizes«-t el nem tehet.*

*Nem sajnálom, hogy így fázik,
S a hidegben hogy úgy köhög,
Lesz majd neki melegje is:
Fűtnek neki — az ördögök.*

Dr. Aurisztus.

Akar, de nem tud.

Salome Tulpenroth: Sinált volomi neked az a komiszáros a finánczoktul, hod úgy lármoztál a kopubo?

Izrael Áronssohn: Höh, az a szümtelen kamisz bransch! Ü mand, hodj ekzekválja éngemt. — »Todja-e ün, orditok mint ed kalerás sokál, kit küll ekzekválni?« — »Tudom. Aki nem akar fizetni« — mand ü. — »Ügy? Hát honnan tud ün aztotat, hodj én nem okorok fizetni? Vedjen protekollba töstént, hodj én mindig okorok, de sohse nem todok! Haszte gezehn, e metorenen gój!

Peszmegegyed

díjnak reflexiói.

Mióta beütöttek a hidegek, azóta lel a hideg.

*

Ha az idő lépést tartana velem, soha se volna szükségem téli kabátra.

*

Fölös télikabáttal bíró nemes emberbarátoknak tudomására hozom, hogy föltalálható vagyok a téli szezon alatt hétköznap: reggel $\frac{3}{4}$ 8-ig párnám között, 8—12-ig az irodában, 12—2-ig határozatlan tartózkodásom helye; de 2—5-ig ismét az irodában vagyok föltalálható s 5-től tovább — ha vacsorám miatt nem kell késlekednem — otthon. Vasárnap délelőtt dettó az irodában: csak a mit ebéd-utáni időnek neveznek, töltöm e napon a »központi« egyik sarkában. A kik személyesen nem ismernek: a kályha mellett foglalok helyet.

*

Ha ily hidegek maradnak, befütök a vacsorámnak.

Kétségbeesés.

*Hogy bort nem ittam életemben,
Bizony hiába mondanám:
De hogy elment már tőle kedvem,
Azt mégis elhiszik talán.
Főleg, ha sorra elmesélem,
Hogy, mert ittam, e vétkemért
E hosszú, kinnal teljes éltén
Már mennyi balszerencse ért.*

*Hogy borvirágos lett az orrom,
Az említést sem érdemel:
Ilyennel sujthat a sors folyton,
Föl sem veszi e hős kebel.
Hanem hogy tárczámat, szegénykét
Lapos guta ütötte meg,
S a gyógyuláshoz nincs reménység,
Óh az már bántja szívemet.*

*Hát még a többi!... Én szerelmem,
A szőke angyal elhagyott:
És mert helyébe kit se lettem,
Bizony, boldogtalan vagyok.
Azért hagyott el, (szól a fáma)
Mert mindig részeges valék...
Ily szivtelen a szőke lányka
Hogyan lehetett, tudj az ég!*

*S ez semmi még; de főnökömmek
A ki rideg, pedáns nagyon,
A fejébe szöveget ütöttek
A borvirágok orromon.
Azt mondta: »Durva boriszákat
Én túrni többé nem fogok.«
S a szemtelen szavának állott,
És stante pede kidobott!...*

*Oh jemini, most mit csináljak?
Ilyen sok bánat, pech után?
Nem sajnálnám hűtlen babámat,
Szegényt ügyis már megunám;
De óh az fáj, az fáj szívemnek,
Hogy elvesztém hivatalom:
Nekem már úgy se hiteleznek,
S ha nincs, a honnan pénzt szerezzek,
Óh jaj, többé nem ihatom!*

Indigó-pinty.

Csak még azt.

Hölgy: Ha megesküszünk, föl kell hagynod a szivarozással.

Völegény-jelölt: Igen.

— Az ivással és klubba menéssel.

— Igen.

— És önakaratódból nem hagynál föl még valamivel?

— Miért ne?

— S vajjon mivel?

— Azzal a gondolattal, hogy feleségül vegyelek.

Örök béke.

Melenát meglátta Páris.
S Trójába szöktette máris!
Haj, haj!

Menelaus orán ül boru
S lett rá tiz éves háboru.
Jaj, jaj!

Óh, hogy oly Páris nem támad,
Ki elönné a banyámat.
Jaj, jaj!

Menyji bazeznak lenne vége,
Közül venne örök béke!
Haj, haj!

B. B.

Aron Maczeszbrézele

korátsoni jókívánatai.

O fekete kürüztüs városi
kotsin sétáltassál a jerme-
keidet!

*

O Pécsi Napolól badag-
levélszekréngyei ledjenek o
láthatu összekötü kopocs te
és a pfeleség küzte!

*

Ledjél te folosi pastamester
és az egész igozgotóság jo-
biláljon egész éven át, minden
nop ed másik!

*

O nüsegylet állicsa néked
korátsonfa!

*

Ledjél te ed forgalmi oko-
dály.

Beszélgetés a nagyvezérrel.

— Saját kiküldött tudósítónktól. —

Fölkerestem a nagyvezért, aki a jildiz kjöszkben
fogadott cigarett mellett.

— Na há újjön le! — Mondta ismert nyájassá-
gával. És én leültem.

— Le tetszik mondani? — kérdeztem én szel-
lemes rövidséggel.

— Tetszik a fenyének! — Felelte ő diplomatikus
burkoltsággal.

— De a lapok irták.

— Há csak hadd irgyák! Azok sok mindönt irnak.

— Tehát nem mond le?

— Tuggya a fenyé.

— Nem lehet valami biztosat tudni?

— Semmi se bizonyos az ég alatt.

— Tehát fölhatalmaz, hogy ezt megirhassam?

— Föl há.

Ennek alapján tehát föl vagyunk hatalmazva,
hogy megirjuk, hogy a nagyvezér sem a multban, sem
a jelenben, sem a jövőben nem tudja és nem tudta
bizonyosan, sem nem hiszi, hogy le akart mondani, s
lemondani csak akkor fog, mikor itt lesz az ideje, ezt
azonban addig tuggya a fenyé.

